

РЕШЕНИЕ

№ 4634

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5341** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ц. И. П. от [населено място] срещу Решение № 1674/10.04.2023 година, постановено по н.а.х.д.№14216/2022 година по описа на СРС,3 състав, потвърждаващо Наказателно постановление №21-43332-028012/04.02.2022 година, издадено от Началник група към СДВР, отдел“ Пътна полиция“ СДВР”,с което последният на основание чл.179,ал.2,вр.с ал.1,т.5,пр.5 от ЗДвП за виновно нарушение на чл.25,ал.1 ЗДвП,наложил на Ц. И. П. от [населено място] административно наказание ”Глоба” в размер на 200 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на решението. Твърди се, че в хода на производството пред първата инстанция са събрани достатъчно доказателства, сочещи, че касаторът не е нарушил чл.25 от ЗДвП, като единствен виновник за настъпилото ПТП е шофьорът на автобуса. Посочва се още, че СРС не е обсъдил приложението на чл.28 от ЗАНН и не подел нарушението под маловажен случай. Наред с това се твърди, че в Наказателното постановление липсват мотиви защо не е приложен институтът на маловажен случай, което е довело до липса на предмет. Твърди се още, че е налице и неясно описание на санкционната норма,което също неясно е посочено от страна на административно – наказващия орган. Иска се отмяна на решението и отмяна на

наказателното постановление. Претендират се и сторените по делото разноски за всички инстанции.

В съдебно заседание, касаторът- Ц. И. П., редовно и своевременно призван, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена молба, с която желае да се отмени Решението на СРС и Наказателното постановление.

Ответникът по касация- Началник група СДВР, Отдел "Пътна полиция", редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор В. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че на 06.12.2021 година в 12,16 часа в [населено място] касаторът П. управлявайки лек автомобил" Мазда б "с рег. [рег.номер на МПС] на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с Площад" М." поради маневра в дясно реализира ПТП с попътно движещ се автобус" М. К." с рег. [рег.номер на МПС] . За констатираното нарушение на чл.25,ал.1 от ЗДВП на касатора е съставен АУАН на дата 06.12.2021 година, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление от 04.02.2022 година, с което му е наложено административно наказание- Глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.25,ал.1 от ЗДВП на основание чл.179,ал.2, вр. с ал.1 т.5 от ЗДВП.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът П. е извършил посоченото и в акта,и в наказателното постановление административно нарушение на чл.25,ал.1 ЗДВП-вменяваща в задължение на всеки водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Легално определение на понятието „водач“ е дадено в разпоредбата на параграф 6, т.25 от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. Съгласно §6,т. 30 от ДР на ЗДВП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че от събраните доказателства не може да се установи извършване на нарушението от страна на касатора ,тъй като виновен за ПТП е другият водач. На първо място, от всички събрани доказателства е видно, че именно касаторът с поведението си е причинил ПТП, а не другият участник в ПТП. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора и на самия касатор , че в АУАН и в НП словесното описание на нарушението не отговаря на посочената като нарушена правна норма на чл. 25,ал.1 от ЗДВП, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице, тъй като както от АУАН, така и от НП е видно ,че както словесното описание на нарушението, така и правната норма, под която е подведено са напълно идентични и не е налице неяснота относно нарушението и нарушената правна норма. Нещо повече, касаторът е бил наясно още при подаване на възражението срещу АУАН в какво точно се изразява нарушението и коя е нарушената разпоредба и в този смисъл е посочил и това нещо във възражението си, при което ако бе налице такова несъответствие, то възниква въпросът как би упражнил правото си на жалба и на възражение и то точно да опише какво се е случило.

Неоснователен е доводът на касатора ,че в НП липсват изложени мотиви относно това дали нарушението представлява маловажен случаи, което води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи,на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система.При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая,административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността,а не институционално,тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Наред с това,дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност,не представлява административна дейност,а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място,правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно,а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. На второ място, на СРС отново са убягнали съществените различия между АУАН и НП- с АУАН се установява нарушението и нарушителят,а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на

изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- същественото за АУАН е това ,че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство ,което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, от нормата на чл.57 от ЗАНН не може да се установи, че законодателят е посочил задължителен реквизит-мотивираниост на наказателното постановление.

Обоснован е изводът на СРС,че след като нарушението е доказано по несъмнен начин,участието на нарушителя в него и неговата вина,административно-наказващият орган съвсем законосъобразно е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора, тъй като, водачът, който предприема каквато и да е маневра какъвто е процесният случай е длъжен винаги и без изключение да се убеди, че няма да създаде опасност за движението.Правилен е изводът на СРС,че при отмерване на наказанието, административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение,подбудите за неговото извършване, и е наложил санкция в предвидения от закона минимум на чл.179,ал.2 от ЗДВП-200 лева.Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение,и ще допринесе за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Неоснователно е твърдението на касатора ,че СРС не е изложил мотиви относно наличието на маловажен случай, защото в мотивите си СРС аргументирано е посочил защо нарушението не може да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 ОТ 12.12.2007 Г. ПО ТЪЛК. Н. Д. № 1/2007 Г., ОСНК НА ВКС е посочено ,че“в [чл. 28 от ЗАНН](#) е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в [ЗАНН](#), като се има предвид и субсидиарното приложение на [НК](#) и [НПК](#).Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност.Общото понятие на административното нарушение се съдържа в [чл. 6 ЗАНН](#). В [чл. 28](#) и [чл. 39, ал. 1 ЗАНН](#), законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от [чл. 6 ЗАНН](#). Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи [чл. 28 ЗАНН](#). Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.“

В конкретния случай нарушението не представлява маловажен случай, тъй като от него са настъпили вредни последици и деянието не се отличава с ниска степен на обществена опасност, настъпилото ПТП е с автобус на градския транспорт, настъпили са материална щети.

Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба като неоснователна не подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от касатора "необоснованост на съдебното решение. Необосноваността, като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК. Наред с това, понятието, „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №1674/10.04.2023 година, постановено по н.а.х.д.№14216/2022 година по описа на СРС,3 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.